UROBORUS

UROBORUS

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

σελ.5 | **Α** | **ΑΤΟΜΙΚΟΤΗΤΑ & ΑΤΟΜΙΚΙΣΜΟΣ** | Στοιχεία της ατομικότητας, Περί ατομικισμού.....

σελ.8 | **Β** | **Ο ΑΤΟΜΟΚΕΝΤΡΙΣΜΟΣ ΣΕ ΕΝΝΟΙΕΣ ΠΟΥ ΝΟΜΙΖΟΥΜΕ ΕΞΩ-ΑΤΟΜΙΚΕΣ** | Περί ηθικής και δικαίου, Περί ιδεολογίας και αίσθησης θυσίας, Ανιδιοτέλεια: Άλλο ένα κοστούμι της ιδιοτέλειας, Κριτική στην κριτική περί ‘’φαντασμάτων’’.....

σελ.16 | **Γ** | **ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΑΠΟΛΥΤΟΥ: ΣΧΕΤΙΚΙΣΜΟΣ** | Περί ύπαρξης και ουσίας, Περί λογικού, Για τις απόλυτες αλήθειες, Αποκήρυξη λέξεων.....

σελ.23 | **Δ** | **ΑΤΟΜΟ, ΣΥΝΥΠΑΡΞΗ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΘΕΩΡΙΕΣ** | Περί της σχέσης ατόμου-κοινωνίας, Μια ματιά στη θεωρία του χάους, Η γραμμικότητα ως στόχος των μαζικών κοινωνικών θεωριών.....

σελ.28 | **Ε** | **ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ & ΤΗΣ ΕΠΙΒΟΛΗΣ, Η ΕΝΑΝΤΙΩΣΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΤΑΓΜΑΤΑ ΜΟΥ** | Πολιτισμός της κυριαρχίας και της επιβολής, Πέρα από γενικότητες: η αγάπη και η ενσυναίσθηση, Η φαινομενική αντίφαση πολέμου και ενσυναίσθησης.....

σελ.34 | **ΣΤ** | **ΕΞΕΓΕΡΣΙΑΚΕΣ ΘΕΣΕΙΣ ΜΑΧΗΣ ΣΤΟ ΕΔΩ ΚΑΙ ΣΤΟ ΤΩΡΑ** | Εξεγερσιακές θέσεις μάχης στο εδώ και στο τώρα, Τι προκρίνω.....

σελ. 38 | Εν τέλει.....

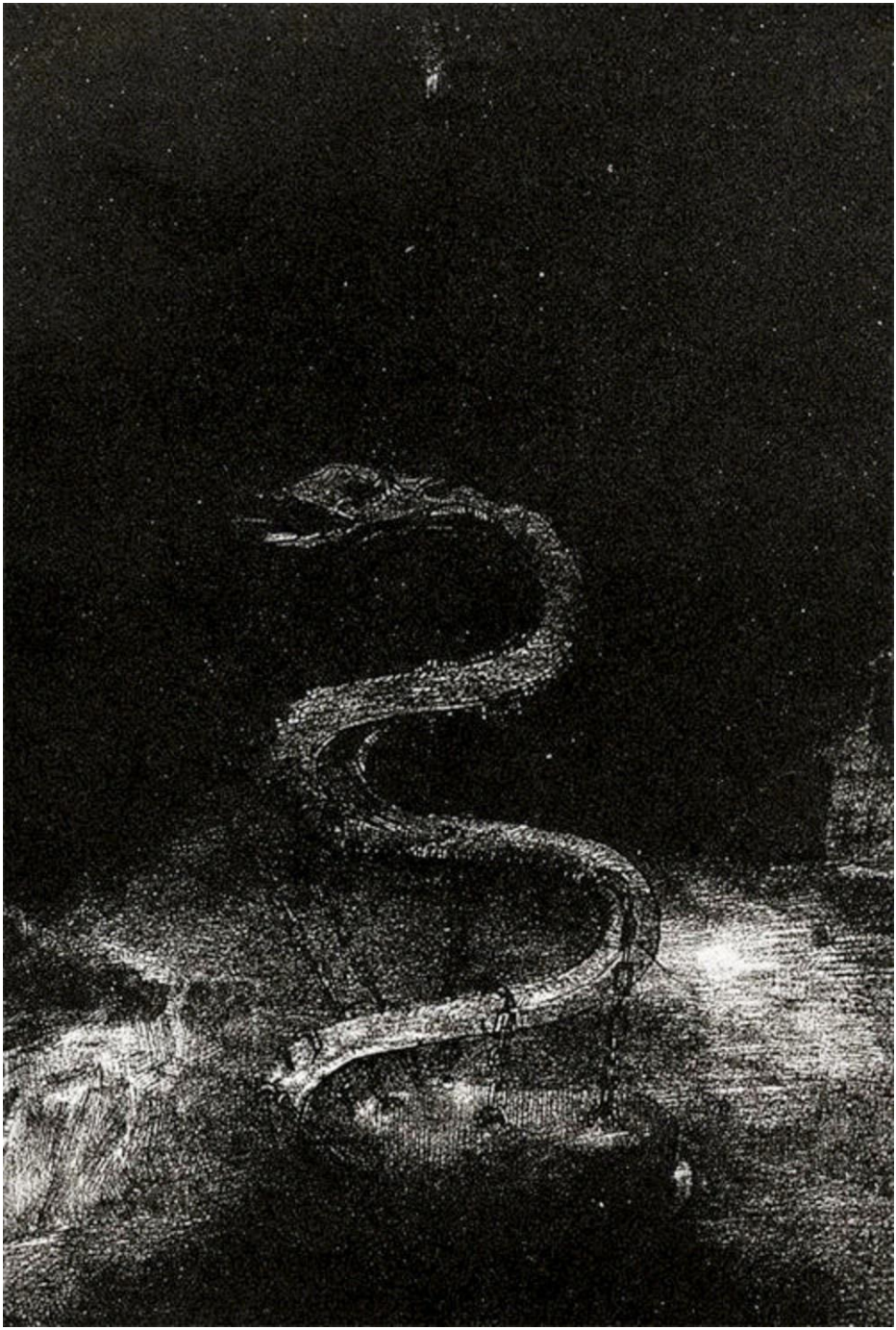

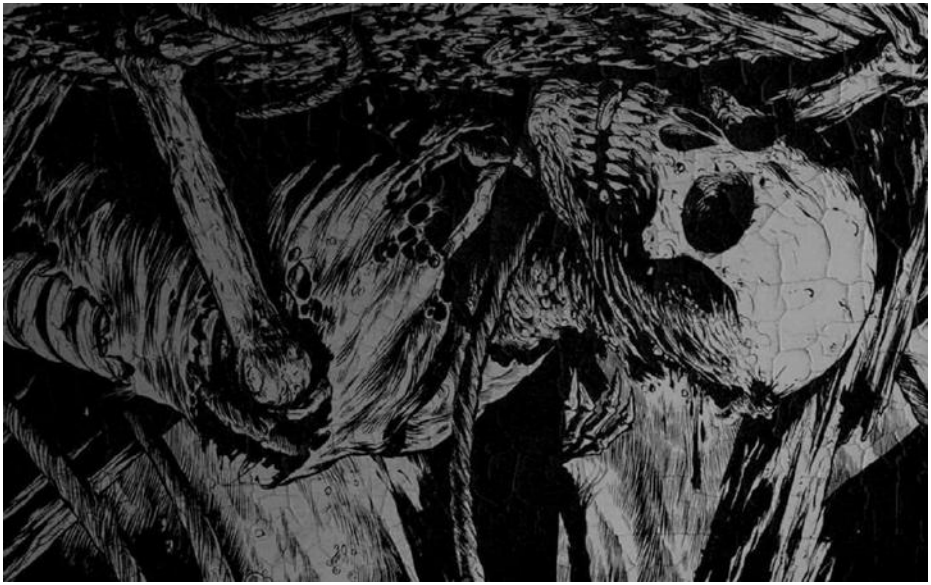

Α | Ατομικότητα & Ατομικισμός

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ ΑΤΟΜΙΚΟΤΗΤΑΣ

Στρέφομαι στην ατομικότητα καθ' εαυτή και όχι σε κάποια επί μέρους ιδιότητά της, διότι αντιλαμβάνομαι την πολλαπλότητα που τη συνθέτει ως θεμέλιο της ζωής. Για εμένα, το **άτομο** σημαίνει **θεμελιώδης μονάδα (κβάντουμ) παραγωγής νόησης**. Στην αφαίρεση αυτή εντάσσω και τα μη ανθρώπινα ζώα, αλλά στο παρόν σύγγραμμα θα κάνω λόγο μόνο για το είδος homo sapiens, γιατί αυτό δημιουργεί το μεγαλύτερο πεδίο της κριτικής μου, και γιατί σε αυτό απευθύνεται το παρόν γραπτό.

Θεωρώ πως τα πάντα είναι ειδομένα από την υποκειμενική αντίληψη του κάθε ατόμου, συνεπώς δεν υποστηρίζω μια απόλυτη, αντικειμενική πραγματικότητα, η οποία ισχύει για όλους, ούτε φυσικά και έναν απόλυτο προορισμό, ο οποίος αποτελεί ''καθήκον'' των πάντων. Αντιθέτως, υποστηρίζω ως **πραγματικότητα μόνο ό,τι χωρά στην ατομική μου αντίληψη, προσειλημμένο δια της εμπειρίας μου και ερμηνευμένο χάρη σ' αυτή, εκπεφρασμένο ως κάτι καθαρά δικό μου -δίχως καθολική ισχύ- και χωρίς την πεποίθηση πως θα έπρεπε να το αποδέχεται # οποι#δήποτε**. Επιπλέον, όσον αφορά τον ''προορισμό'', διαγράφω αυτή τη λέξη απ' το λεξιλόγιό μου, καθώς αντιλαμβάνομαι το ίδιο **το άτομο ως μοχλό της κίνησής του** και όχι κάποια φαντασιακή, εξω-ατομική οντότητα, που του καθορίζει ένα τέλος με το οποίο το άτομο οφείλει να δεθεί σε κάθε επίπεδο της ύπαρξής του. Κάνω λόγο μόνο για στόχους, για επιθυμίες, για στρατηγικές και τακτικές, καθαρά δημιουργημένες απ' το άτομο, με μόνο απόηχο στο θυμικό στοιχείο των θετικών συναισθημάτων.

Εν τέλει, το άτομο είναι μόνο δημιουργός; Γεννιέται απ' το μηδέν έχοντας στον νου του καθορισμένους στόχους, επιθυμίες; Αντιλαμβάνομαι το άτομο ως δημιούργημα των συνθηκών που μετουσίωσε σε παραστάσεις εντός του εγκεφάλου του, άρα ως **δημιούργημα των εμπειριών του**. Το κατανοώ σαν ένα άδειο κουτί, το οποίο, απ' τη στιγμή της γέννησής του, συνεχώς γεμίζει με εμπειρίες, συνεχώς δέχεται ερεθίσματα, τα οποία καθορίζουν (μαζί και με πιθανούς γενετικούς παράγοντες) τον χαρακτήρα του, την ψυχοσύνθεσή του, καθώς και κάθε κίνησή του. Αυτό στερεί απ' το άτομο την ιδιότητα του δημιουργού; Ισχυριζόμεν# κάτι τέτοιο, είναι σα να λέμε πως σε μια αλυσίδα αιτίων-αποτελεσμάτων (όπου ένα αίτιο φέρνει ένα αποτέλεσμα και το αποτέλεσμα γίνεται αίτιο για ένα νέο αποτέλεσμα κ.ο.κ.) δεν μπορούμε να ορίσουμε ως δημιουργό παρά μόνο το πρωταρχικό αίτιο της αλυσίδας αυτής. Έτσι, δεν μπορούμε να ορίσουμε ως δημιουργούς ούτε τα ερεθίσματα που δέχεται το άτομο, καθώς και αυτά είναι αποτελέσματα συγκεκριμένων χωροχρονικών συμβάντων, τα οποία, αν ξετυλίξουμε το συμπαντικό κουβάρι, καταλήγουν στην αρχή της δημιουργίας του σύμπαντος (προφανώς ορισμένη συμβατικά, καθώς δε γνωρίζουμε αν

υπήρξε τέτοια και ποια η φύση της). Δίνω λοιπόν, καθαρά συμβατικά, στ#ν εαυτ# μου τη δυνατότητα να ορίζει κάθε αίτιο σε μια αλυσίδα ως δημιουργό των αποτελεσμάτων του. Συνεπώς προσδίδω στο άτομο την **ιδιότητα του δημιουργού**.

ΠΕΡΙ ΑΤΟΜΙΚΙΣΜΟΥ

Η αντίληψη και η χρήση που έχω για το εργαλείο του ατομικισμού περιστρέφεται γύρω από ένα συγκεκριμένο αξίωμα: **περί του ατόμου-δημιουργού, που δίνει πνοή στα πάντα, διότι τα πάντα έχουν νόημα-υπόσταση αν και μόνο αν εμπεριέχονται στη νόησή του**. Το αξίωμα αυτό έχει ως επακόλουθη την παραδοχή της υποκειμενικότητας κάθε τινός ''πραγματικού'', την απόρριψη κάθε καθολικής κρίσης - κατηγορικής προσταγής για τα άτομα (σε κάθε επίπεδο της ζωής τους, π.χ. ηθικό, γνωσιολογικό κλπ.). Το άτομο, ως δημιούργημα των εμπειριών του και των γενετικών του παραγόντων, γίνεται δημιουργός κάθε κίνησής του. Γίνεται δημιουργός των επιθυμιών του, των στοχεύσεών του, των μεθόδων για την εκπλήρωση των στόχων του, και, γενικά, κάθε πεδίου της συμπεριφοράς του, πάντα στο μέτρο της δύναμης και της δυνατότητάς του.

Ο ατομικισμός από μόνος του, αν οριστεί με βάση το παραπάνω αξίωμα και τις προεκτάσεις του, δεν προάγει συγκεκριμένες επιθυμίες και συγκεκριμένες συμπεριφορές, παρά μόνο ένα συγκεκριμένο υπόβαθρο για την έκφραση αυτών: την αντίληψη πως τα πάντα είναι γεννήματα της νόησης του ατόμου. Θα μπορούσε να είναι ατομικιστής ένας αναρχικός, ένας δικαστής, ένας καπιταλιστής κ.ο.κ. Ο ατομικισμός, όπως τον ορίζω εγώ, δεν παρουσιάζει ηθικές κρίσεις, αλλά την τοποθέτηση της λεγόμενης ''ηθικής'' στην πλήρη υποκειμενική κρίση. Δεν προωθεί συγκεκριμένα συμφέροντα, αλλά την αντίληψη ότι κάθε άτομο κυνηγά την εκπλήρωση των δικών του, μοναδικών συμφερόντων.

Β | Ο φύσει ατομοκεντρισμός σε έννοιες που νομίζουμε εξω-ατομικές

ΠΕΡΙ ΗΘΙΚΗΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΥ

Τα πιο πολλά άτομα, μιλώντας για ηθική και δίκαιο, εννοούν ένα εσωτερικευμένο σύστημα κανόνων συμπεριφοράς, από το οποίο εξαρτάται η κίνηση του ατόμου εντός των πλαισίων της διατομικής αλληλεπίδρασης, αλλά και της αλληλεπίδρασής τους με το περιβάλλον (και ό,τι αυτό

περιλαμβάνει). Ο ορισμός αυτός αφήνει να εννοηθεί πως το ηθικό υποκείμενο περιορίζεται από αυτό το σύστημα κανόνων και δεν πράττει αυτό που επιθυμεί, καθώς περιορίζεται από ένα ''πρέπει''. **Το υποκείμενο αυτό όμως δεν κάνει τίποτα άλλο απ' το να ικανοποιεί την επιθυμία του, ως επακόλουθο της πνευματικής του διαμόρφωσης**. Η ηθική και το δίκαιο είναι εσωτερικευμένες αξίες, άρα φύσει ειλικρινείς και ταυτισμένες με τις επιθυμίες του ατόμου, άρα δεν μπορούν να είναι επιβλαβείς για τον φορέα τους. **Δε γίνεται λόγος για καταστάσεις επιβολής ηθικών και δικαιικών δογμάτων ως απόλυτα ορθών, καθώς, σε μια τέτοια περίπτωση, τα άτομα που αντιμετωπίζουν αυτά τα δόγματα ως επιβολή σημαίνει πως δεν τα δέχονται ως ορθά, ως κάτι δικό τους, άρα δεν είναι κάτι το εσωτερικευμένο, και συνεπώς δεν είναι ηθική και δίκαιο κατ' αυτά.** Για παράδειγμα, ο χριστιανός δεν υπακούει μαρτυρικά σε μια χριστιανική ηθική, αλλά θεωρεί πως η απόλαυσή του επιτελείται από συμπεριφορά που τυγχάνει να ταυτίζεται με τις αξίες που προάγει ο χριστιανισμός · ο αναρχικός δεν υπακούει εξ ανάγκης σε μια αναρχική ηθική, αλλά θεωρεί πως η απόλαυσή του επιτελείται από συμπεριφορά που τυγχάνει να ταυτίζεται με τις αξίες που προκρίνονται απ' τις διάφορες αναρχικές θεωρήσεις, κλπ.

Η ηθική και το δίκαιο, στην ουσία, δεν είναι τίποτα παραπάνω από μια ιεράρχηση των επιθυμιών του ατόμου, με βάση την οποία αν μια ''κατώτερη'' επιθυμία πλήττει κάποια ''ανώτερη'', απλά το άτομο φροντίζει να μην πραγματώσει την ''κατώτερη'' επιθυμία, ώστε να μπορεί να εκπληρώσει την ''ανώτερη''. Οι επιθυμίες των ατόμων ιεραρχούνται με βάση το πόση απόλαυση νομίζουν ή έχουν διαπιστώσει ότι προσφέρει η εκπλήρωση της κάθε μίας σε σχέση με την εκπλήρωση κάποιας άλλης. Αν λοιπόν κάποι#, σε μια δεδομένη στιγμή, βρίσκει απόλαυση στο να βλέπει ένα παιδί χαμογελαστό, σίγουρα θα προτιμήσει να του χαμογελάσει, παρά να το αρπάξει και να το χτυπήσει. Αν κάποι# άλλ#, σε μια δεδομένη στιγμή, βρίσκει απόλαυση στη γενναιοδωρία, σίγουρα θα προτιμήσει να δώσει μια κουβέρτα σ' έναν άστεγο, παρά να τον κλωτσήσει και να τον φτύσει. Αν,

πάλι, κάποι# άλλ# βρίσκει απόλαυση στη σωματική ηδονή που θα του προσφέρει ο βιασμός κάποι#, θα προχωρήσει στην πράξη αυτή.

Η ηθική και το δίκαιο λοιπόν, χωρίς να με ενδιαφέρουν καθόλου ως λέξεις (λαμβάνοντας ως δεδομένο τη σύγχυση που προκαλούν οι διάφοροι ορισμοί τους), αν ''έπρεπε'' να τη χρησιμοποιήσω, θεωρώ περιγραφικότερο να ορίζονται ως ένα **σύνολο ιεραρχημένων επιθυμιών/αξιών και συμπεριφορικών εκφράσεων, στο οποίο συνηθίζει ένα άτομο** (ηθική > έθος), **ανάλογα με τις πολιτισμικές παραστάσεις που έχουν διαμορφώσει και εξελίξει την αντίληψή του**. Κάθε άτομο κινείται προς αυτό που του προσφέρει τη μεγαλύτερη δυνατή απόλαυση και τη μικρότερη δυνατή οδύνη. Με αυτό το κριτήριο καλλιεργούνται οι επιθυμίες του και η εκπλήρωσή τους επιτελείται μέσω κάποιας συμπεριφορικής έκφρασης. Συνεπώς, **οι εσωτερικοί (ηθικοί/δικαιικοί) περιορισμοί που δέχεται το άτομο προέρχονται απλά από την ιεράρχηση των επιθυμιών του, σε συνάρτηση με x αναγκαιότητες που μπορεί να προκύπτουν σε μια y στιγμή. Είναι μια τακτική επιλογή.**

Από τις παρατηρήσεις αυτές, συνάγεται και το συμπέρασμα ότι **η ηθική και το δίκαιο α) στον πυρήνα τους, είναι καθαρά ατομική υπόθεση, εφόσον αντανακλούν απόλυτα το σύνολο των ατομικών επιθυμιών το οποίο είναι μοναδικό σε κάθε άτομο, β) ενώ είναι επίσης και δυναμικά, διαρκώς προσαρμοζόμενα στις καταστάσεις που βιώνει το άτομο, καθώς οι επιθυμίες μπορεί να είναι συνεχώς ίδιες, μπορεί και όχι, και προσαρμόζονται και αυτές στις καταστάσεις**. Όταν υπάρχει σύγκλιση ατόμων ως προς τις επιθυμίες τους και τις συμπεριφορές τους, χτίζουν μια ένωση/κοινότητα, η οποία υπάρχει όσο υπάρχει η σύγκλιση αυτή, αν τα άτομα το κρίνουν σκόπιμο. Όταν κάποιο άτομο κρίνει πως η ηθική του και η δικαιοσύνη του πρέπει να είναι καθολική και να ταυτίζονται όλ# μ' αυτή, τότε χτίζει ορθολογικότητες, απόλυτα κριτήρια και ''κατηγορικές προσταγές''. Ορίζει σαν μέτρο της απόλαυσης κάθε ατόμου το μέτρο της δικής του απόλαυσης. Ανάγει ό,τι του προσφέρει απόλαυση σε Ιερό, σε δόγμα, και το ορίζει ως απόλυτα ''ηθικό'', ''δίκαιο'', ''σωστό'', ''λογικό'' κλπ.

ΠΕΡΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΑΙΣΘΗΣΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

Ιδεολογία: Σύστημα ιδεών, με κεντρική ιδέα μια αφαίρεση, η οποία αναθέτει στ#ν ιδεολόγο έναν ρόλο, ένα καθήκον. # ιδεολόγος υποτίθεται πως αντικειμενοποιείται στο όνομα του καλού της αφαίρεσης. Δρα ως μάρτυράς της, συμπεριφέρεται σα να θυσιάζεται, και όχι ως δρών υποκείμενο που αυτοπραγματώνεται μέσω αυτής της κατεύθυνσης.

Θεωρώ πλασματική τη συνείδηση ότι # ιδεολόγος θυσιάζεται ή ότι δρα για χάρη κάποιου άλλου φαντασιακού συμφέροντος. Δεν εξυπηρετεί κάποιο φάντασμα (αφαίρεση). Το φάντασμα εξυπηρετεί αυτ#ν και τις επιθυμίες τ#. Διότι είναι αντικείμενο των επιθυμιών του η ιδεολογία και κάθε της παράμετρος. Φαίνεται, ουσιαστικά, πως η έννοια της ιδεολογίας συντίθεται όχι τόσο στη βάση της αναγνώρισης ότι # ιδεολόγος δρα στο όνομα ενός αφαιρετικού συμφέροντος (το συμφέρον του εκάστοτε φαντάσματος), αλλά στο ότι νομίζει ότι θυσιάζεται στο όνομα του συμφέροντος αυτού, ότι το συμφέρον αυτό δεν είναι δημιούργημα των επιθυμιών τ#, αλλά ότι είναι ο δημιουργός των επιθυμιών τ#. Ή, για να το θέσω περιγραφικότερα, # ιδεολόγος παρουσιάζεται ως υπηρέτ# της ιδέας, του φαντάσματος, και όχι η ιδέα ως αντικείμενο απόλαυσης τ# ιδεολόγου. **Η βασική λοιπόν διαπίστωση και οριοθέτηση της έννοιας της ιδεολογίας είναι η αίσθηση αντικειμενοποίησης του υποκειμένου. Η επιθυμία βαφτίζεται καθήκον, η τακτική επιλογή βαφτίζεται θυσία, το άτομο βαφτίζεται μέλος**.

Καταλήγω στο συμπέρασμα ότι η έννοια της ιδεολογίας συνίσταται σε μια νοητική πλάνη, αλλά ότι εξακολουθεί να είναι ατομικό δημιούργημα (δημιούργημα του εκάστοτε ατόμου), όπως και τα φαντάσματα κάθε ιδεολογίας, τα συστήματα αξιών (ηθική), οι επιλογές που προσφέρονται κλπ. Τη θεωρώ α) νοητική πλάνη, διότι η αίσθηση ''θυσίας'' και ''καθήκοντος'',

δεν είναι παρά άλλες λέξεις για την ''επιθυμία'', τους ''στόχους/σκοπούς'' και την ''τακτική επιλογή''. Και τη θεωρώ β) ατομικό δημιούργημα, ως προϊόν εγκεφαλικής διαδικασίας που παράγει κίνηση προς μια κατεύθυνση ορισμένη απ' τον ίδιο τον εγκέφαλο (ο λεγόμενος στόχος/σκοπός), άρα δεν μπορεί εξ ορισμού να του είναι μια έξωθεν επιβεβλημένη, άρα δυσάρεστη, διαδικασία. **Τα φαντάσματα είναι αντικείμενα απόλαυσης. Είναι παιχνίδια του εκάστοτε ατόμου.** Το άτομο ορίζει τους σκοπούς του, το άτομο ορίζει και τον δρόμο προς την κατάκτησή τους.

ΑΝΙΔΙΟΤΕΛΕΙΑ: ΑΛΛΟ ΕΝΑ ΚΟΣΤΟΥΜΙ ΤΗΣ ΙΔΙΟΤΕΛΕΙΑΣ

Γεννιέσαι. Αντιλαμβάνεσαι. Αποκτάς εμπειρίες. Εξελίσσεσαι (στη βάση της αύξησης των εμπειριών σου). Και όσο εξελίσσεσαι, τόσο ανακαλύπτεις ποια είναι τα αντικείμενα που σου προσφέρουν θετικά συναισθήματα. Είσαι ''προγραμματισμέν#'' να κυνηγάς αυτά που σου προκαλούν θετικά συναισθήματα. Είσαι ''προγραμματισμέν#'' να προσπαθείς να αποφεύγεις αυτά που σου προσφέρουν αρνητικά. Στο δίπολο αυτό χτίζονται οι σκοποί σου. Και κάθε σου δράση στοχεύει να εκπληρώσει τους σκοπούς αυτούς.

Όπως κι αν βαφτίζεις τους σκοπούς σου, είναι οι σκοποί οι δικοί σου, είναι το ''ίδιον τέλος''. Είναι η επιθυμία γι' αυτά που σου προσφέρουν ηδονή. Θεωρώ την ανιδιοτέλεια αυταπάτη. Και η ύψιστη θυσία αποτελεί μια ιδιοτελή πράξη, που σε εξυπηρετεί με διάφορους τρόπους, ανάλογα την περίσταση. Για παράδειγμα, βλέπεις έναν πολύ προσφιλή και αγαπημένο σου άνθρωπο στη μέση του δρόμου και ένα αυτοκίνητο να πηγαίνει τρέχοντας προς το μέρος του. Εκείνος δεν το βλέπει. Αν η αγάπη σου γι' αυτό το άτομο (ή οποιοδήποτε άλλο κίνητρο) ξεπερνά κάθε άλλο συναίσθημα και επιθυμία εκείνης της στιγμής, τότε θα τρέξεις στη μέση του δρόμου για να το σπρώξεις, με κίνδυνο να χτυπήσει εσένα το αμάξι. Δε θα έκανες την κίνηση αυτή, αν δεν είχες να κερδίσεις την απόλαυση της ύπαρξης του ατόμου αυτού, καθώς και τα συναισθήματα που προκύπτουν

απ' τη μεταξύ σας αλληλεπίδραση. Θα εξυπηρετούσες έναν σκοπό σου, ή μια αυθόρμητη και ανεξήγητη συναισθηματική ιεράρχηση. Αυτό θα έκανες και σε κάθε περίσταση, σταθμίζοντας τις επιθυμίες σου (είτε αντανακλαστικά, είτε μετά από ορισμένο βαθμό σκέψης) και πράττοντας σύμφωνα με το τι σου εξασφαλίζει μεγαλύτερη ηδονή (ή λιγότερο πόνο), ακόμα κι αν η πράξη σου έθετε σε κίνδυνο την ίδια σου τη ζωή. Η ''ανιδιοτέλεια'', λοιπόν, δεν είναι παρά ένα ακόμη κοστούμι για την ιδιοτέλειά σου.

Ακόμη, το να μάχεσαι ή να θυσιάζεσαι για απόλυτες αλήθειες -είτε τις θεωρείς απόλυτες για τ#ν εαυτ# σου μόνο, είτε τις θεωρείς απόλυτες και για όλ#ς τ#ς άλλ#ς- είναι άλλη μια έκφραση ιδιοτέλειας. **Τα Ιερά της Αλήθειας σου δεν είναι τίποτα άλλο παρά αντανάκλαση της απόλαυσής σου**. Γι' αυτό στρέφεται σ' αυτά η επιθυμία σου κι η συμπεριφορά σου. Καλύπτεις πνευματικές και συναισθηματικές ανάγκες σου όσο είσαι αφοσιωμέν# σ' αυτά.

ΚΡΙΤΙΚΗ ΣΤΗΝ ΚΡΙΤΙΚΗ ΠΕΡΙ "ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ"

Σκόπιμο θεωρώ να αγγίξω το ζήτημα της κριτικής που γίνεται στα ''φαντάσματα'', στις αφαιρέσεις, δηλαδή στα συστήματα ιδεών, τα οποία καταδεικνύονται διαχρονικά από ατομικιστ#ς ως αλλοτριωτικά και υπονομευτικά της ατομικότητας. **Θεωρώ πως (ως ατομικιστ# και ως φύσει εγωιστ#, αφοσιωμέν# στις ιδιοτελείς μου υποθέσεις, όπως κάθε έμβιο ον) κάλλιστα θα μπορούσα να είμαι προσηλωμέν# για κάποιο x χρονικό διάστημα σε κάποιο σύστημα ιδεών, να έχω το αντίστοιχο σύστημα αξιών, και ταυτόχρονα να αναγνωρίζω όλα αυτά απλά ως παιχνίδια μου, ως αντικείμενα άντλησης απόλαυσης και τίποτα παραπάνω.**

Θεωρώ πως έτσι κι αλλιώς, όλα τα ''φαντάσματα'' που ασπάζεται κάποι# είναι πηγές θετικών συναισθημάτων και υπηρετούν την ατομικότητα, και σε καμία περίπτωση το αντίστροφο. Και αν τα άτομα που παίζουν μαζί

τους κρύβουν αυτό το γεγονός πίσω από μανδύες αυτοθυσίας και μίζερης αυτοκατανάλωσης στο όνομα της ''Ιδέας'', όλα αυτά εξυπηρετούν απλά την εγκαθίδρυση μιας περσόνας αποδεκτής από τ#ς αντίστοιχ#ς πιστ#ς, για τ#ς οποί#ς το ατομικό συμφέρον (και γενικά η ατομικότητα) δαιμονοποιείται, ενώ η εικόνα της οδύνης για την κατάκτηση της ''ηθικής ανωτερότητας'' φαντάζει κάτι εξαιρετικό και μεγαλειώδες. Απλά άλλη μια μορφή προσωπικής επιβεβαίωσης, λέω εγώ. Αν ρωτήσεις όλ#ς αυτ#ς βέβαια, το βάθος της σκέψης τους καταλήγει στο ότι, προφανώς, ακόμα και η μεγαλύτερη θυσία τους έχει από πίσω ατομική σκοπιμότητα. **Δε θα σου πουν πως είναι δυστυχισμέν# και ψυχαναγκάζονται να είναι εσωτερικά πιστ# στην ιδέα τους. Ειδάλλως δε θα ήταν πιστ#.** Αυτή η ''ηθική ανωτερότητα'' που αναφέρθηκε, σημαίνει απλά ότι υπάρχουν ανώτερα ιεραρχημένες επιθυμίες που κάνουν την οδύνη μιας x στιγμής να είναι μικρή μπρος στις φιλοδοξίες τους για τα θετικά συναισθήματα που θα τους προσφέρει η καρτερική υπομονή.

Με δυο λόγια, η υπόθεση κάθε αφαίρεσης είναι πρωτίστως υπόθεση του ατόμου που οικειοποιείται την αφαίρεση αυτή, ούτως ή άλλως, είτε το παραδέχεται το άτομο άμεσα είτε όχι. Αν είμαι κομμουνιστ#, η υπόθεση της εργατικής τάξης είναι πρωτίστως δική μου υπόθεση, αν είμαι φασίστ#, η υπόθεση του έθνους είναι πρωτίστως δική μου υπόθεση, αν είμαι αντισπισιστ#, η υπόθεση των μη ανθρώπινων ζώων είναι πρωτίστως δική μου υπόθεση, αν είμαι χριστιαν#, η ''βασιλεία των ουρανών'' είναι πρωτίστως δική μου υπόθεση, και χιλιάδες άλλα παραδείγματα. Καμία θυσία δεν κάνω λοιπόν για κάτι εξω-ατομικό. Οικειοποιούμαι μια αφαίρεση επειδή βρίσκω σε αυτήν πεδίο απόλαυσης. Δρω στο μονοπάτι της επειδή δρω στο μονοπάτι μου. Στο μονοπάτι της ιδιοτελούς απόλαυσής μου.

Δε δέχομαι λοιπόν τις περίτρανες διακηρύξεις περί μαρτυρίων και αυτοθυσίας, όπως δε δέχομαι και την ανακήρυξη των ''φαντασμάτων'' ως δρώντα υποκείμενα που υπονομεύουν την ατομικότητα. Δέχομαι πως όλα είναι παιχνίδια της ατομικότητας, ότι είναι αντικείμενα θετικών

συναισθημάτων, και πως υφίστανται ως τέτοια μόνο αν και για όσο ορίζει η ατομικότητα.

Η στιρνερική ανάλυση λοιπόν που αφορά τις λεγόμενες έμμονες ιδέες, πάσχει αναλυτικά, κατ' εμέ, στο σημείο όπου απαγκιστρώνει την εκπλήρωση της ιδέας/φαντάσματος από την αυτοπλήρωση του ατόμου που έχει την ιδέα αυτή. Υποστηρίζω πως το άτομο ζει ούτως ή άλλως αποκλειστικά για τον εαυτό του και την ευχαρίστησή του, και κάθε του κίνηση στρέφεται προς αυτήν την κατεύθυνση (άσχετα απ' το αν το παραδέχεται ή όχι). Και απ' τη διαπίστωσή μου αυτή δε θα μπορούσε να ξεφεύγει και η παραδοχή πως οι έμμονες ιδέες δεν είναι τίποτα άλλο παρά έκφανση αυτοπραγμάτωσης και απόλαυσης του ίδιου του ατόμου, και τίποτα περισσότερο.

Γ | Προς την άρνηση του απολύτου: Σχετικισμός

ΠΕΡΙ ΥΠΑΡΞΗΣ ΚΑΙ ΟΥΣΙΑΣ

Η ίδια η ύπαρξη θεωρώ πως είναι ταυτόσημη με τον λόγο περί ύπαρξης. Όταν κάτι υπάρχει, θεωρώ πως υπάρχει επειδή το αντιλαμβανόμαστε, επειδή εγκολπώνεται στη νόησή μας. Δεν είναι ότι δεν μπορεί να υπάρχει υλικά άσχετα από τη νόησή μας. Αλλά μόνο η νόησή μας είναι αυτή που μπορεί να επικυρώσει την ύπαρξή του και την ουσία του. **Η ύπαρξη λοιπόν θεωρώ πως ταυτίζεται με τον λόγο περί ύπαρξης, με την**

αντίληψη της ύπαρξης, με την επικύρωση της ύπαρξης ως νόημα, ως ουσία.

Εύλογα θα τεθεί ένα πρακτικό ερώτημα ως παράδειγμα: ''Δηλαδή, όταν ανάμεσα στους ανθρώπους υπήρχε η κοινή πίστη ότι η γη είναι επίπεδη, πάει να πει πως η γη δεν είναι σφαιρική άσχετα από την πίστη των ανθρώπων;''. Το ερώτημα αυτό όμως, όπως και κάθε αντίστοιχο, πέφτει σε ένα λογικό σφάλμα: μιλά για την ύπαρξη με τελείως διαφορετικά εμπειρικά δεδομένα. Τότε, η σύλληψη ότι η γη είναι σφαιρική δε χωρούσε στα μυαλά των ανθρώπων, διότι δεν υπήρχαν εμπειρικά δεδομένα (μιλάμε πάντα για την κοινή πίστη και όχι για μεμονωμένες απόψεις) που να δημιουργήσουν αυτή τη σκέψη. Άρα, όχι, εφόσον τα άτομα δεν αντιλαμβάνονταν τη γη ως σφαιρική, η γη δεν ήταν σφαιρική. Δε θα μπορούσε να είναι σφαιρική, καθώς η σφαιρικότητά της δεν υπήρχε ως νοητική σύλληψη. Το τι ήταν και τι είναι η γη (και οποιοδήποτε άλλο αντικείμενο παρατήρησης), άσχετα από την κρίση των ανθρώπων, είναι κάτι άσχετο με τους ανθρώπους, και δε θα το μάθουν ποτέ, εκτός αν μιλήσουν ως η γη, αν γίνουν η γη και της φυτρώσουν νόηση. Μέχρι τότε θα μιλούν για τις φαινομενικότητες που φτάνουν στην αντίληψή τους μέσω των εμπειρικών τους παρατηρήσεων.

Όποτε λοιπόν μιλάμε για ύπαρξη, τη συνδέουμε με εμπειρικά δεδομένα. Τα εξωτερικά από τη νόησή μας αντικείμενα είναι άσχετα με την ύπαρξή μας, και ο μόνος τρόπος να έρθουμε σε επαφή μαζί τους είναι να τα αντιληφθούμε εμπειρικά. Όπου και πάλι θα αντιληφθούμε μια συγκεκριμένη φαινομενικότητα. Θεωρώ πως η νόηση της ατομικότητας (κατ' επέκταση η ίδια η ατομικότητα) είναι το μόνο υποκείμενο. Οτιδήποτε έξω από αυτήν αποτελεί αντικείμενο (και # ίδι# μας # εαυτ# μπορεί να γίνει αντικείμενο) παρατήρησης. Η ουσία του αντικειμένου είναι αυτή που εμείς του προσδίδουμε. Κοινώς, το αντικείμενο υπάρχει επειδή εμείς το αντιλαμβανόμαστε.

''*Αντιλαμβάνομαι, άρα υπάρχουμε*.''

Η ύπαρξη δύναται να έχει νόημα όταν συνοδεύεται από νου, εφόσον, όταν δεν υπάρχει εντός της η νόηση, δεν μπορεί να υφίσταται και το νόημα. Η ίδια η ύπαρξη λοιπόν εναπόκειται στο πώς θα γίνει αντιληπτή από κάθε νου. Ο νους και όλες οι προεκτάσεις του στη συμπεριφορά είναι μοναδικά από άτομο σε άτομο, στον βαθμό κατά τον οποίον είναι διαφορετικά τα ερεθίσματα που έχουν διαμορφώσει την αντίληψη του εκάστοτε ατόμου. Αυτό σημαίνει πως **δεν μπορεί να δοθεί ένας απόλυτος, αντικειμενικός ορισμός του όντος και του πραγματικού**, παρά μόνο μπορεί να εκφραστεί μια υποκειμενική σκοπιά από κάθε νου, σύμφωνα με τις εμπειρίες που αυτός έχει αποκομίσει. Όλες λοιπόν οι προεκτάσεις των οντολογικών ζητημάτων δύνανται να απαντηθούν, κατ' εμέ, μόνο με έναν σαφή υποκειμενισμό, δίχως απόλυτες ερμηνείες με καθολική ισχύ. ***Ποιο είναι λοιπόν το νόημα και η ουσία της ύπαρξης*; Αυτός που ορίζει το κάθε ον το οποίο δύναται να απαντήσει την παραπάνω ερώτηση**.

Στο ερώτημα αν **μπορεί κάποι# να αποδείξει πως κάτι είναι πραγματικό**, αν μπορεί να αποδείξει δηλαδή με ''λογικά'' επιχειρήματα πως κάτι ''είναι'', η απάντηση είναι ένα ηχηρό **''όχι'', εκτός αν αυτό για το οποίο μιλάμε εντάσσεται σε ένα πεδίο αντίληψης που είναι κοινό μεταξύ ενός ατόμου και τ# συνομιλητ# του / των συνομιλητ#ών του (διυποκειμενικότητα)**, πράγμα που θα είχε ως αποτέλεσμα με την ίδια λέξη να αντιλαμβάνονται την ίδια, ή έστω επαρκώς όμοια εικόνα/παράσταση/έννοια. Η λογική του ενός ατόμου θα συνέπιπτε σε αυτό το σημείο με τη λογική του άλλου, με αποτέλεσμα να βασίζονται σε όμοια λογική βάση, άρα ο λόγος του ενός να μπορεί να έχει ουσιαστικό αντίκτυπο στον λόγο του άλλου. **Μπορείς λοιπόν να πεις πως κάτι είναι α) αν το λες στ#ν εαυτ# σου, β) αν το λες σε συνομιλητ# που τυγχάνει να μιλάει πάνω σε επαρκώς όμοια λογική βάση για ένα συγκεκριμένο πράγμα**. Σε κάθε άλλη περίπτωση δεν υφίσταται απόδειξη, διότι δεν υφίσταται κοινή λογική βάση, άρα δε στέκει επιχειρηματολογία.

ΠΕΡΙ ΛΟΓΙΚΟΥ

Θεωρώ πως χτίζουμε τη συλλογιστική μας περί όλων των ζητημάτων ως απόρροια της εμπειρίας μας, χάρη στην οποία ανακαλύπτουμε τα αντικείμενα που μας προσφέρουν θετικά συναισθήματα, αλλά και το πώς να τα πάρουμε στα χέρια μας και να αποκτήσουμε τα συναισθήματα αυτά. **Θεωρώ μια δράση ως ''λογική'', όταν εξυπηρετεί έναν στόχο μου, όταν εκπληρώνει μια επιθυμία μου. Εξίσου ''λογικά'' είναι και τα ίδια τα αντικείμενα της απόλαυσής μου**, είτε αυτά είναι κάποια Ιερά, είτε η συναναστροφή με άλλα άτομα, είτε οι ένοπλες επιθέσεις, είτε ο αυτοβασανισμός, κλπ.

Όταν προσπαθούμε να έρθουμε σε διαλεκτική αντιπαράθεση με κάποιο άτομο, είναι χρησιμότερο να βρίσκουμε κάποια κοινή βάση στη συλλογιστική μας, έτσι ώστε να μπορούμε με τις ίδιες λέξεις να έχουμε επαρκώς παρόμοιες παραστάσεις. Σε κάθε άλλη περίπτωση, όπου δεν υπάρχει καμία κοινή λογική βάση, τα επιχειρήματά μας ουσιαστικά είναι ανύπαρκτα, καθώς δεν έχουν κανένα λογικό αντίκρισμα στη λογική τ# άλλ#. Τις λογικές αντιφάσεις που εντοπίζουμε στον λόγο τ# άλλ#, τις κρίνουμε με βάση το τι προσφέρει απόλαυση σ' εμάς, ή γενικά τι καταγράφεται στη δική μας εμπειρία, και τις βλέπουμε ως αντιφάσεις στον βαθμό που κατανοούμε πως δεν εξυπηρετούν τον ΔΙΚΟ ΜΑΣ σκοπό, και πως δεν ταυτίζονται με τις ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ παρατηρήσεις. Τότε, λέμε πως # άλλ# είναι ''παράλογ#'', πως είναι ''λάθος''. Με βάση, όμως, ποιο ''λογικό'' και ποιο ''σωστό'';

Αυτό λοιπόν που βαφτίζουμε λογικό, είναι μόνο μια συνάρτηση που χτίζουμε στον εγκέφαλό μας, με το ένα μέλος να αντανακλά κάποιον αριθμό x (σκοποί - απόλαυση) και το άλλο μέλος να αντανακλά αγνώστους y, ω (μέσα - κίνηση), τους οποίους με διάφορους συνδυασμούς προσπαθούμε να τους κάνουμε να ισούνται με το πρώτο μέλος. Η κίνησή μας και οι συνδυασμοί των μέσων μας θέλουμε να μας οδηγούν στον αριθμό x. Και αυτή η συνάρτηση σκοπών - μέσων/κίνησης είναι το λογικό για εμάς. Με μια

''λεπτομέρεια'' όμως: Ο αριθμός x, στον οποίον θέλει να φτάσει κάθε άτομο, είναι μοναδικός για το καθένα, κάθε στιγμή. Η συνάρτηση αυτή δεν είναι ίδια για όλ#ς. Συνεπώς, **το λογικό διαφέρει από άτομο σε άτομο**, και δεν υπάρχει κάποιο αντικειμενικό, απόλυτο αξιολογικό κριτήριο για να ιεραρχήσεις ποια λογικά είναι πιο ''λογικά'' από άλλα λογικά.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΠΟΛΥΤΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Η κυρίαρχη φιλοσοφική κουλτούρα μέχρι τον 21ο αιώνα, προτάσσει απόλυτες αλήθειες, δόγματα. Σου λέει να ακολουθήσεις το Δόγμα και να το καθολικεύεις · να θεωρείς πως ΠΡΕΠΕΙ να ενστερνίζονται ΟΛ# ανεξαιρέτως το δόγμα σου ως το απόλυτο Ιερό, το απόλυτα ''λογικό'', κάτι που ισχύει για όλ#ς, άσχετα με το τι πιστεύουν # ίδι#. Παραδείγματα: ''Δεν πρέπει να σκοτώνεις ανθρώπους'', ''Πρέπει όλοι οι άνθρωποι να εργάζονται, ο καθένας σύμφωνα με τις δυνατότητές του, και να καταναλώνουν, ο καθένας σύμφωνα με τις ανάγκες του'', ''Πρέπει να προσεύχεσαι 5 φορές τη μέρα'', ''Πρέπει να σέβεσαι τους νόμους του συντάγματος'', κλπ.

Και ρωτώ: Γιατί να με ενδιαφέρει η Αλήθεια σου; Γιατί να πρέπει να κάνω αυτό που ΕΣΥ κρίνεις πως πρέπει να γίνεται; Αφού, στην ουσία, **αυτό το οποίο κρίνεις πως πρέπει να γίνεται είναι μια διαρρύθμιση της αλληλεπίδρασης των ατόμων μεταξύ τους, αλλά και με το περιβάλλον τους, κατά τρόπο που σε συμφέρει, κατά τρόπο που σου προκαλεί ικανοποίηση**. Άρα, το ερώτημα είναι: Γιατί να κινούμαι εγώ με βάση το τι προσφέρει ικανοποίηση σ' εσένα (αν φυσικά εγώ # ίδι# δεν το έχω επιλέξει από μόν# μ#); Θέλεις απλά να ρυθμίζεις ό,τι υπάρχει γύρω σου, στο όνομα μιας Αλήθειας που έχεις χτίσει στο κεφάλι σου, επειδή κρίνεις πως αυτό σου προκαλεί απόλαυση. **Καθολικεύεις την υποκειμενική κρίση σου ουσιαστικά · την ανάγεις σε μια ύψιστη, αντικειμενική ορθολογικότητα, και θεωρείς πως αυτό που προσφέρει απόλαυση σε εσένα θα ΠΡΕΠΕΙ να προσφέρει απόλαυση σε όλους**. ''Αντικειμενικά''! Για παράδειγμα, # ανθρωπιστ# υποστηρίζει πως η ανθρώπινη ζωή είναι ιερή, # καπιταλιστ# υποστηρίζει

πως η υπεραξία είναι ιερή, # αναρχοκομμουνιστ# υποστηρίζει πως η ισότητα και η ελευθερία στις σχέσεις των ατόμων είναι ιερές, # δημοκράτ# υποστηρίζει πως ο νόμος είναι ιερός, # χριστιαν# υποστηρίζει ότι η αγία τριάδα είναι ιερή, και συνάμα, όλα αυτά τα Ιερά πρέπει να είναι ιερά για όλ#ς.

Αποφεύγοντας τις απόλυτες αλήθειες, απογυμνώνοντας τα πάντα από μια απόλυτη ηθική και μη αναγνωρίζοντας αξίες που θα πρέπει να είναι καθολικές, δεν μπορώ παρά να στραφώ σε αυτήν την κατεύθυνση: της **αξιολόγησης των πραγμάτων με βάση την επίδραση που έχουν πάνω στη θέλησή μου για απόλαυση** · κατά πόσο μου προσφέρουν ευχαρίστηση, αποτρέποντας την οδύνη.

Αντιμετωπίζω εχθρικά όποια θεώρηση προσπαθεί να θέσει απόλυτα ηθικά κριτήρια για τη δράση των ατόμων, καθώς τα κριτήρια αυτά δε βασίζονται σε τίποτα άλλο, πέρα από την πίστη των ατόμων που τα δημιουργούν στην ιερή τους αλήθεια. Μια τέτοια θεώρηση δεν κάνει τίποτα παραπάνω, παρά **ιεράρχηση των ατόμων με βάση το μέτρο χρησιμότητάς τους σε σχέση με τους σκοπούς και τις επιθυμίες του ατόμου που ενστερνίζεται τη θεώρηση αυτή**. Εφόσον οι σκοποί και οι επιθυμίες διαφέρουν από άτομο σε άτομο, δεν μπορώ να δεχτώ ένα απόλυτο μέτρο χρησιμότητας, άρα και ένα απόλυτο κριτήριο αξιολόγησης των ατόμων.

Προτείνω να αντικαταστήσεις το ''Είναι λάθος αυτό που έκανες'' με το ''Δε με συμφέρει / Δε μου προσφέρει θετικά συναισθήματα αυτό που έκανες''. Και το τι προσφέρει απόλαυση σε εμένα, άσε να το κρίνω εγώ. Αν αυτό που προσφέρει απόλαυση σε εσένα προσφέρει οδύνη σε εμένα, τότε συγκρουόμαστε ή φροντίζουμε να απομακρυνθεί # 1 απ' τ#ν άλλ#ν. Αν αυτό που προσφέρει απόλαυση σε εσένα προσφέρει απόλαυση και σε εμένα, τότε ενωνόμαστε για να αυξήσουμε την ευχαρίστησή μας.

ΑΠΟΚΗΡΥΞΗ ΛΕΞΕΩΝ

Στις προηγούμενες αράδες, φαίνεται σα να επανανοηματοδοτώ κάποιες λέξεις από ατομικιστικό πρίσμα. **Δεν έχω καμιά επιθυμία να οικειοποιηθώ και να διεκδικήσω εννοιολογικά τις λέξεις ηθική και ιδεολογία, όπως και καμία λέξη όπως: καλό, κακό, λογικό, παράλογο, σωστό, λάθος, δίκαιο, άδικο, πραγματικό, μη πραγματικό,** κλπ. Διότι α) το φορτίο της απολυτότητας που κουβαλούν είναι σχεδόν αδύνατο να απομακρυνθεί, και β) εννοούνται με έναν τρόπο τόσο γενικό και προσαρμόσιμο στο εκάστοτε άτομο που τις εκφέρει, που το μόνο που με ενδιαφέρει είναι η αποτίναξή τους απ' το λεξιλόγιό μου. Ειδάλλως, ο ορισμός μου είναι καθαρά υπό το ατομικιστικό μου πρίσμα, και οι λέξεις αυτές χρησιμοποιούνται με σκοπό την ειρωνεία ή την επίθεση στην εκάστοτε απολυτότητα για την υποστήριξη της οποίας επιστρατεύονται.

Δ | Άτομο, Συνύπαρξη & Κοινωνικές Θεωρίες

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΧΕΣΗΣ ΑΤΟΜΟΥ-ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Αντιμετωπίζοντας κάθε κίνηση του ατόμου ως αντίκρισμα δικών του, ατομικών συμφερόντων, θα μπορούσαμε να πούμε πως διαγράφουμε απ' το λεξιλόγιό μας τις έννοιες του ''κοινωνικού'' ή ευρύτερα του ''συλλογικού''; Αυτή η ερώτηση είναι σα να θέτει ως δεδομένο ότι τα άτομα έχουν μεταξύ τους μόνο αποκλίνοντα ή/και εχθρικά συμφέροντα, πως κανένα δηλαδή δεν

μπορεί να έχει κοινό συμφέρον με κάποιο άλλο ή κάποια άλλα. Έτσι, είναι σα να αποδεχόμαστε ότι δεν μπορούν να δημιουργηθούν ενώσεις ατόμων ως προϊόν κοινής επιθυμίας ή κοινών επιθυμιών των ατόμων αυτών, παρά μόνο συγκρούσεις ατόμων. Δεν αποδέχομαι μια τέτοια παραδοχή. Αντιθέτως, **ορίζω την ίδια την κοινωνία απλώς ως σύνολο σχέσεων που προκύπτουν απ' την ένωση δύο και περισσότερων ατόμων, στη βάση της κοινής συμφωνίας ως προς τον καθορισμό των σχέσεών τους -κάθε άτομο με βάση το συμφέρον του-**. Δε διαχωρίζω δηλαδή τη συλλογική/κοινοτική/κοινωνική συνύπαρξη από τα συμφέροντα του εκάστοτε ατόμου, αλλά, αντίθετα, τοποθετώ την ίδια την ουσία της συνύπαρξης αυτής στα συμφέροντα του εκάστοτε ατόμου.

Η έννοια της ''κοινωνίας'' καθ' εαυτή δεν είναι φορτισμένη με συγκεκριμένα αξιακά/ηθικά στοιχεία. Δεν κουβαλάει συγκεκριμένα ερεθίσματα, συγκεκριμένη κουλτούρα. Συνεπώς, η οποιαδήποτε συνύπαρξη δύο και περαιτέρω ατόμων μπορεί, κατ' εμέ, να χαρακτηριστεί ως κοινωνία, και οι κοινές συνισταμένες τους μπορεί να είναι έως και όσος είναι ο πληθυσμός του πλανήτη δια 2.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗ ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΧΑΟΥΣ

Χάος: τρόπος κίνησης, μεταβολής και αλληλεπίδρασης των Χ παραγόντων ενός συστήματος, κατά τον οποίον η κίνηση, η μεταβολή και η αλληλεπίδρασή τους έχει εξαιρετικά ευαίσθητη εξάρτηση από τα αρχικά δεδομένα αυτών των παραγόντων, από τις αρχικές συνθήκες του συστήματος. Ακόμα και μια ελάχιστη μεταβολή στα αρχικά δεδομένα του συστήματος θα μπορούσε να προκαλέσει απρόβλεπτη διαταραχή της μεταβολής, της κίνησης και της αλληλεπίδρασης των παραγόντων στο μέλλον. Χάος παρατηρείται σε αιτιοκρατικά (ντετερμινιστικά) δυναμικά συστήματα και διαφέρει από τα αιτοκρατικά γραμμικά (δισδιάστατα) στο ότι το υπολογίσιμο σφάλμα τους δεν είναι σταθερό κατά την κίνηση των παραγόντων σε σχέση με τον χρόνο, αλλά αυξάνεται εκθετικά, ανάλογα με

τον εκθέτη λ (Lyapunov). **Πίσω από τις μη γραμμικές, χαοτικές εξισώσεις, κρύβεται μια σχέση αιτίου-αποτελέσματος, που οδηγεί όμως σε απρόβλεπτα αποτελέσματα**, σε αδυναμία πρόβλεψης της τελικής κατάστασης του εκάστοτε συστήματος, λόγω υπολογιστικής ανεπάρκειας.

Ορίζοντας με αυτόν τον τρόπο το χάος, είναι φανερό πως η μόνη σχέση που έχει με την καθημερινή χρήση, είναι απλώς η εκπλήρωση μιας πιθανότητας (αυτής της κοινωνικής αποδιοργάνωσης, της αστάθειας, της μη προβλεψιμότητας του αύριο κλπ). Εμπεριέχει την αλληλεπίδραση των παραγόντων ενός συστήματος είτε με ένωση, είτε με σύγκρουση, είτε με διάλυση κλπ. Αυτή η σχέση αιτίου-αποτελέσματος δεν ξέρουμε πού καταλήγει, ούτε υπάρχει η υπολογιστική δυνατότητα να προβλέψουμε την κατάληξη ενός συστήματος, αν δεν έχουν υπολογιστεί απόλυτα, με περιορισμένη και πλήρως υπολογίσιμη απόκλιση, τα δεδομένα των αρχικών συνθηκών του. Το χάος είναι μια αρμονία, που λανθάνει πίσω από τη μεταβολή, την κίνηση και την αλληλεπίδραση των παραγόντων του εκάστοτε συστήματος, με ντετερμινιστική εξάρτηση από τις αρχικές συνθήκες του συστήματος αυτού.

Το χάος ούτε φίλος μου είναι ούτε εχθρός μου. Προϊόν χαοτικών υλικών αλληλεπιδράσεων είναι ό,τι σιχαίνομαι, προϊόν χαοτικών υλικών αλληλεπιδράσεων είναι και ό,τι αγαπώ. Το αντιμετωπίζω ως μια κατάσταση ανάξια περαιτέρω σχολιασμού, καθώς δεν οριοθετείται, δεν ορίζεται, δεν ελέγχεται, και αυτό είναι που με γοητεύει και με ανατριχιάζει ταυτόχρονα.

Η ΓΡΑΜΜΙΚΟΤΗΤΑ ΩΣ ΣΤΟΧΟΣ ΤΩΝ ΜΑΖΙΚΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΘΕΩΡΙΩΝ

Είναι πλήρως επιπόλαιη η προσπάθεια θέασης της συμπεριφοράς-κίνησης των ατόμων, π.χ. του είδους homo sapiens, ως ένα απλουστευμένο γραμμικό σύστημα, στο οποίο οι παράγοντες (άτομα) κρίνεται πως, στην πράξη, απλώς διαμορφώνονται με βάση **αποκλειστικά συγκεκριμένα**

ερεθίσματα (π.χ. ταξική θέση), ή με συγκεκριμένη διδασκαλία, όπου # δέκτ# δέχεται κατά βούληση ή κατ' επιβολή - είτε κατ' απόλυτο, είτε με μια στοιχειώδη, προβλέψιμη και σταθερή στον χρόνο απόκλιση - τα παραδεδομένα διδάγματα από τ#ν πομπό. Τα άτομα δε λειτουργούν τόσο απλουστευμένα, καθώς διαμορφώνονται από ανυπολόγιστα πολλούς παράγοντες (από ΟΛΑ τα ερεθίσματα που λαμβάνουν), σε ανυπολόγιστα πολλά επίπεδα.

Συγκεκριμένα, η επιδίωξη της αλληλεπίδρασης των ατόμων εντός της όποιας κοινωνικής δομής, όπου η συμπεριφορά/κίνηση των ατόμων εκδηλώνεται με βάση τη σταθερά του κοινού που τα ενώνει, είναι μια ψευδαίσθηση, καθώς υπάρχει η αντίληψη πως η σταθερά αυτή μπορεί να επιβληθεί -είτε απόλυτα, είτε αφήνοντας περιθώριο περιορισμένης και σταθερής χρονικά απόκλισης (από αυτήν)- στους άλλους παράγοντες. Η σταθερά αυτή, ενσαρκωμένη κατά βάση στις κοινές αξίες/επιθυμίες των ατόμων της κοινωνίας, επιδιώκει τη δημιουργία ατόμων που δεν αποκλίνουν από αυτή σε βαθμό που να μπορούν να ανατρέψουν την κίνηση του συστήματος και να δημιουργήσουν απρόβλεπτες, ''χαοτικές'' καταστάσεις. Προσπαθεί να γεννήσει **μια τάξη, μια γραμμικότητα, που θα περιέχει όσο το δυνατόν πιο προβλέψιμες συμπεριφορές, άρα και πιο προβλέψιμες και ελέγξιμες καταστάσεις**.

Από την επιδίωξη αυτή, διαφεύγει το γεγονός πως **τα άτομα δε χτίζουν την αντίληψή τους με βάση αποκλειστικά τα ερεθίσματα που παρέχουν οι εκάστοτε κοινωνικοί ''βοσκοί'', αλλά με βάση ΟΛΑ τα ερεθίσματα που λαμβάνουν από κάθε πλευρά**. Η ροή αυτών των ερεθισμάτων στον ανθρώπινο εγκέφαλο, καθώς και ο ψυχολογικός τους αντίκτυπος, δεν μπορεί να υπολογιστεί γραμμικά, παρά μόνο αν το άτομο ζήσει απ' την αρχή ως το τέλος της ζωής του σε ένα περιβάλλον διαμορφωμένο με τέτοιον τρόπο, ώστε τα μόνα ερεθίσματα που μπορούν να του παρασχεθούν να είναι αυτά των επίδοξων ''βοσκών'', κάτι που και πάλι εξαρτάται απ' τον τρόπο (και τον συναισθηματικό του αντίκτυπο στ# δέκτ#) με τον οποίον θα τα μεταδώσει ο βοσκός. **Όλη λοιπόν η ανθρώπινη**

αλληλεπίδραση είναι ένα χαοτικό δυναμικό σύστημα, οι κινήσεις και τα αποτελέσματα του οποίου δεν μπορούν να προβλεφθούν ασφαλώς, πράγμα που σημαίνει ότι όλες οι θεωρίες που κάνουν λόγο για συγκεκριμένες ιστορικές κατευθύνσεις της κίνησης των κοινωνικών συνόλων, είναι απλά τυχαίες υποθέσεις και τίποτα παραπάνω.

Μου φαίνονται πολύ φθηνά τα επαναστατικά εργαλεία υπολογισμού της απόκλισης που μπορεί να προκύπτει στις ''καλομελετημένες'' γραμμικότητες των επαναστατ#ών. Τα ρεύματα του μαρξικού κομμουνισμού, του αναρχοκομμουνισμού, οποιαδήποτε πολιτική πρόταση που αφορά παγκόσμιες μάζες και δισεκατομμύρια ατόμων, μου φαίνεται απλά μια προχειροδουλειά χωρίς κανένα αντίκρισμα στην πραγματικότητα που αντιλαμβάνομαι.

Ε | Πολιτισμός της Κυριαρχίας και της Επιβολής, Η Εναντίωσή μου & Τα Προτάγματά μου

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΠΙΒΟΛΗΣ

Αυτό που ορίζω ως πολιτισμό της κυριαρχίας και της επιβολής ξεκαθαρίζω πως δεν έχει να κάνει με την ανάλυση κατά την οποία κάθε άτομο υπάρχει, κερδίζει χώρο, και άρα η ίδια του η ύπαρξη είναι μια κυριαρχική δύναμη που διαρκώς ταλαντεύεται σε μια αλληλουχία επέκτασης και υποχώρησης (κάτι το οποίο αποδέχομαι πλήρως, καθώς θεωρώ πως υπάρχει σε κάθε συμπαντική αλληλεπίδραση που έχει εισέλθει στην αντίληψή μου). Οι λέξεις κυριαρχία και επιβολή χρησιμοποιούνται

συμβατικά, απλά επειδή τις προτίμησα αισθητικά από το: πολιτισμός της άντλησης απόλαυσης απ' την πρόκληση πόνου και την ταπείνωση τ# άλλ#.

Πολιτισμός της κυριαρχίας και της επιβολής: Σύνολο σχέσεων βασισμένων α) σε συμπεριφορές που εδράζονται στην εσωτερική επιθυμία και άντληση απόλαυσης από την πρόκληση οδύνης και την ταπείνωση τ# άλλ#, και β) σε συμπεριφορές που εδράζονται στην πίστη απόλυτης ορθότητας του υποκειμένου που τις εκφράζει (όπου μπορεί να ισχυρίζεται πως επιβάλλεται για ''καλό'' και των άλλων). Συμπεριφορές άκρως διαδεδομένες, σε όλες τις εκφάνσεις των πολιτισμών που έχουν παρουσιαστεί ή/και επικρατήσει ιστορικά. Από την αρχαία ελλάδα, την αρχαία αίγυπτο, τη ρωμαϊκή αυτοκρατορία και το βυζάντιο, μέχρι τον σύγχρονο παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό. Συμπεριφορές, επιθυμίες και πίστες τόσο βαθιά ριζωμένες, που είναι σχεδόν έμφυτες για τους homo sapiens.

Επιβολή από το αφεντικό στ#ν εργάτ#, από τον ντόπιο εργάτη στ#ν ''ξέν#'' εργάτ#, από τον άντρα εργάτη στη γυναίκα του, από τον άντρα προς κάθε είδους θηλυκότητα, από τον πατέρα στη μάνα, από τη μάνα στο παιδί, από το δυνατότερο παιδί στο πιο αδύναμο (σωματικά), από τ#ν κάτοχο της πληροφορίας στ#ν μη κάτοχο, και χίλια δυο άλλα παραδείγματα ανθρωπότυπων που επιθυμούν την ταυτοτική και συναισθηματική τους ανέλιξη πατώντας επί των πτωμάτων των άλλων.

Αναγκαστικά στη συνύπαρξη το άτομο χάνει χώρο. Συνυπάρχει όμως ηθελημένα επειδή αποσκοπεί στο να κερδίσει χώρο, περισσότερο από αυτόν που χάνει. Η επιλογή αυτή λοιπόν βασίζεται σε ιεράρχηση επιθυμιών, άρα οποιαδήποτε απώλεια χώρου, στα πλαίσια αυτά, δεν είναι ζημιογόνα για το εκάστοτε άτομο. Άρα, ενώ δέχομαι τον ισχυρισμό πως τα πάντα είναι κυριαρχία, δύναμη, επιβολή και κερδισμένος ή χαμένος χώρος, δε με ενδιαφέρει με κάποιον άλλον τρόπο, παρά μόνο ως μια ψυχρή παρατήρηση. Από εκεί και πέρα, με ενδιαφέρει το πρακτικό επίπεδο των σχέσεων, και οι δυναμικές που δημιουργούνται με βάση τα πρωταρχικά κίνητρα/επιθυμίες των ατόμων που τις συνάπτουν. **Επιστρατεύω τις λέξεις ''κυριαρχία'' και**

''επιβολή'', και λέω ξεκάθαρα πως εχθρεύομαι την επιθυμία για επιβολή και πρόκληση οδύνης στον άλλον με σκοπό την αύξηση του προσωπικού μου χώρου και της προσωπικής μου δύναμης. Εχθρεύομαι την έλλειψη ενσυναίσθησης. Εχθρεύομαι όσ#ς χτίζουν σχέσεις στη βάση της επιθυμίας να μειώσουν τ#ν άλλ# για να επιβεβαιωθούν. Σιχαίνομαι και ξερνάω θανατερή πίσσα στα κουφάρια των πάσης φύσεως γαμιάδων.

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΓΕΝΙΚΟΤΗΤΕΣ: Η ΑΓΑΠΗ & Η ΕΝΣΥΝΑΙΣΘΗΣΗ

Έχω βαρεθεί τις ρητορείες επιβεβαίωσης του εγωισμού. Τις επικαλούμαι μόνο απέναντι σε αυτόκλητ#ς σωτήρες, ''ανιδιοτελείς'' οσιομάρτυρες. Κατά τ' άλλα, σε προσωπικό επίπεδο δε μου προσφέρουν πλέον και πολλά. Βαριέμαι να μιλάω για επιθυμίες και ιδιοτέλεια γενικά και αόριστα. Οι επιθυμίες μου είναι συγκεκριμένες, έχω καθορίσει τη συναισθηματική μου βάση, οι προσωπικές μου επιδιώξεις έχουν καθοριστεί σε πολύ μεγάλο βαθμό. Κοινώς, η εγωιστική ρητορική με έχει βοηθήσει σαν εργαλείο να μπορώ με πολύ πιο ανοιχτά μάτια να ξεκαθαρίσω τις επιδιώξεις μου και να κυνηγήσω τα αντικείμενα απόλαυσής μου. Από εδώ και πέρα όμως μου είναι αδιάφορο να μιλάω σα να είναι ύψιστη επιθυμία μου το να κάνω λόγο για τις επιθυμίες μου.

Αυτό λοιπόν που με ενδιαφέρει προσωπικά περισσότερο από οτιδήποτε άλλο είναι οι σχέσεις με άλλα άτομα και η άντληση απόλαυσης από τη συνύπαρξη. Στις σχέσεις κυνηγώ την ειλικρινή αγάπη, τη δοτικότητα, την απόλυτη ένωση, την έκσταση της συναναστροφής, τη γιορτή και τη μέθη, αυτή τη λάμψη στα μάτια και στο χαμόγελο, στα κρυστάλλινα δάκρυα συγκίνησης και ρίγους. Αυτή είναι η μόνη συναναστροφή που μ' ενδιαφέρει. Κάθε τι μετριότερο μου φαντάζει αδιάφορο. Ξέρω τι θέλω: τη γαλήνια σιωπή και το εκστατικό από κοινού παραμιλητό, τα μάτια μας με τ#ς εραστές και τ#ς φίλ#ς να καρφώνονται με μια ζωτικότητα μοναδική. Ψήγματα απειρότητας. Αυτό θέλω. Ενσυναίσθηση, αγάπη βαθιά.

Οι κέρινοι κήποι των πολιτισμών της κυριαρχίας έχουν προ πολλού λιώσει στην αντίληψή μου. Η μόνη μας συναναστροφή δύναται να είναι πολεμική. Εχθρική απέναντι σε άτομα και σύμβολα δύναμης. Τράπεζες, υπουργεία, ναοί της κατανάλωσης και της ''ομορφιάς'', ιδιοκτησίες γαμιάδων, φορείς σεξισμού, ρατσισμού και ταξισμού, ναοί της μαζικής εμφύτευσης ιδεών και αξιών επιβολής, είναι μόνο μερικοί από τους στόχους που προκρίνω προς ισοπέδωση. **Το στόχαστρό μου στρέφεται προς αυτ#ς που χτίζουν πολιτισμικά στερεώματα στις αξίες του να πατάς το κεφάλι τ# άλλ#, προς ός#ς χτίζουν και διαιωνίζουν αλυσίδες δυστυχίας και μιζέριας.**

Οι μαζικές, απρόσωπες, οικονομικές και πολιτικές επαναστάσεις δε με χωράνε, γιατί δε με χωράνε οι μάζες των γαμιάδων και οι ορθολογικές, ''νομοτελειακές'' εγγυήσεις των ''ρεαλιστ#ών'' επαναστατ#ών. Οι λογικές της επιβολής στο επίπεδο όπου είναι κάθε άτομο ικανό, ως κυρίαρχες κατά συντριπτική πλειοψηφία στο είδος homo sapiens, με βρίσκουν άκρως εχθρικό. Άνθρωποι που διψάνε για μια στάλα επιβολής και αναζητούν τον πιο εύκολο εχθρό, άνθρωποι που θα πατήσουν επί πτωμάτων για να την παλέψουν, άνθρωποι με μηδενική ή υποκριτική ευαισθησία στον πόνο τ# άλλ#, είναι για εμένα πλήρως απωθητικοί. Δε θέλω, όχι να χτίσω μετεπαναστατικές κοινότητες μαζί τους, ούτε να μυρίζω τα χνώτα τους στο παρόν. Δε με αφορά η ύπαρξή τους. Επιθυμούν τον πόλεμο (σε κάθε μικρο- και μακρο-επίπεδο) και αυτό και μόνο τους αξίζει.

Κατ' εμέ, το συναισθητικό άτομο που διέπεται από την ενσυναίσθηση που εγώ αγαπώ, εξ επιθυμίας και εξ ανάγκης ωθείται (απ' τον πόνο που έχει βιώσει και παρατηρήσει) στην αναρχία (ως τρόπο διαρρύθμισης των σχέσεων δίχως οικονομικούς και πολιτικούς διαμεσολαβητές της διατομικής αλληλεπίδρασης), **στην άμεση δράση** (ως αναγκαιότητα υλικού πολέμου στο εδώ και στο τώρα απέναντι σε κάθε τι εχθρικό, και ως απόρροια της ενοποίησης θεωρίας και πράξης), **στον αντισεξισμό** (ως εργαλείο εξάλειψης των έμφυλων διακρίσεων, ως όπλο ενάντια στην υποτίμηση της θηλυκότητας), **τον αντιρατσισμό** (ως τρόπο εκμηδένισης των αξιακών ιεραρχήσεων με βάση την καταγωγή και τα

χαρακτηριστικά φυλετικής προέλευσης) **και τον αντισπισισμό** (ως μέσο επίθεσης στις αξιακές ιεραρχήσεις ανθρώπινων και μη ζώων, και στον πόνο που προκαλεί ο μαζικός ανθρώπινος πολιτισμός σε άλλα είδη για επιθυμίες που μου είναι πλήρως εχθρικές). Όλα αυτά, όχι στο όνομα κάποιου δικαίου, και κάποιων ''δικαιωμάτων'' όλων των ανθρώπινων και μη ζώων για να ζήσουν χωρίς να δέχονται επιβολή πόνου, αλλά στο όνομα της ενσυναίσθησής μου και της επιθυμίας μου για αγάπη, στο όνομα της οδύνης μου απέναντι στον πόνο, στο όνομα της φρίκης μου και της απέχθειάς μου απέναντι σε άτομα-γαμιάδες, στο όνομα της δικής μου επιθυμίας για εξάλειψη των σχέσεων που βασίζονται στην κυριαρχία, την επιβολή και τον πόνο.

Η ΦΑΙΝΟΜΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΦΑΣΗ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΕΝΣΥΝΑΙΣΘΗΣΗΣ

Πολεμώ τ#ν πολεμοχαρή (είτε με την επιβλητική μορφή, είτε με τη μορφή που επιδιώκει να είναι επιβλητική) και την επιβολή του, γιατί είναι αυτ# που πρωτίστως έχει δομήσει τις δυναμικές της πραγματικότητας που βιώνω, καθώς η φιγούρα τ# αντανακλάται στη συντριπτική πλειοψηφία του ανθρώπινου πληθυσμού. Επιστρατεύω την απέχθειά μου απέναντί τ#, διότι δε θέλω να υπάρχει. Αναγνωρίζω ούτως ή άλλως πως, αν και θα ήθελα να μην υπήρχαν οι κουλτούρες της κυριαρχίας και της επιβολής, εγώ και όσ# έχουν την ίδια συναισθηματική βάση με εμένα είμαστε μια ισχνή μειοψηφία. Το μόνο που μου μένει, είναι ένας στοιχειώδης βαθμός εκδίκησης και περιφρονητικού σαρκασμού απέναντι σ' αυτ#ς που επιθυμούν την πρόκληση πόνου και την ταπείνωση των άλλων. Ένα χαμόγελο σκοτεινό, μια ομιχλώδης κραυγή επίθεσης.

Δεν υπάρχει καμιά αντίφαση ανάμεσα στην ενσυναίσθηση και τον πόλεμο απέναντι σε όσ#ς προκρίνουν τον πολιτισμό της κυριαρχίας και της επιβολής, διότι όσο υπάρχει ο δεύτερος, τόσο, όπου ανθεί η πρώτη, θα ανθεί μαζί της και η δυστυχία. Δεν είναι επιθυμία μου λοιπόν αυτή η κατάσταση, μα μια αναγκαιότητα που προκύπτει από την επεκτατικότητα

όσων επιδιώκουν την επιβολή της δύναμής τους για την ταπείνωση των άλλων.

Και μια αποσαφήνιση: Καμία σχέση δεν έχει η επιθυμία μου και η συναισθηματική μου βάση με τον ανθρωπισμό. Μου είναι εχθρική η στείρα γενίκευση της αυταξίας του ανθρώπινου υποκειμένου. Ίσα ίσα, με τη συντριπτικότατη πλειοψηφία των homo sapiens δεν επιθυμώ να ανταλλάξω ούτε βλέμμα, και με τεράστιο μέρος τους επιθυμώ να ανταλλάξω πυρά.

ΣΤ | Εξεγερσιακές θέσεις μάχης στο εδώ και στο τώρα

ΕΞΕΓΕΡΣΙΑΚΕΣ ΘΕΣΕΙΣ ΜΑΧΗΣ ΣΤΟ ΕΔΩ ΚΑΙ ΣΤΟ ΤΩΡΑ

Τάσσομαι δίπλα σε συναισθητικ#ς αναρχοατομικιστ#ς, αντισεξιστ#ς, αντισπισιστ#ς, πεσσιμιστ#ς, μηδενιστ#ς, με τη μάταιη τάση για κατάκτηση του απείρου, με την ποίηση της φωτιάς που πλήττει τους πολιτισμούς της κυριαρχίας και της επιβολής. Αγκαλιάζω ατομικότητες που η φλόγα της αγάπης και της δοτικότητας καίει μέσα τους, αγκαλιάζω την τέχνη που

αποτελούν για εμένα οι σχέσεις που δομούμε. Χαιρετώ αναρχικά αδέρφια που έπεσαν στον πόλεμο, αδέρφια που είναι αιχμάλωτα, ή που βίωσαν την αιχμαλωσία για κάποιο διάστημα, χαιρετώ αδέρφια που βιώνουν καθημερινή παρακολούθηση και ψυχολογικό πόλεμο για την αναρχική τους δράση, χαιρετώ queer ατομικότητες που βιώνουν την καθημερινή βία της έμφυλης κανονικότητας και αντιστέκονται με κάθε τρόπο, χαιρετώ μη ανθρώπινα ζώα που βιώνουν την αιχμαλωσία, τα βασανιστήρια και τον θάνατο για χάρη των ανθρώπινων πολιτισμών, χαιρετώ αναρχικ#ς ληστές, σαμποτέρ, εμπρηστ#ς, βομβιστ#ς, χαιρετώ κάθε προσπάθεια διάχυσης λόγου που ωθεί σε πράξεις ένωσης των συναισθητικών ατομικοτήτων και πολέμου απέναντι στην επιβολή και την επιθυμία πρόκλησης πόνου.

Τάσσομαι μακριά από κοπάδια με ηγετίσκους, τυπικούς ή άτυπους, μακριά από έκφραση εν ονόματι αφαιρέσεων χωρίς καμία κοινή ψυχολογική υπόσταση, μακριά από τις φατρίες των μάτσο απελευθερωτών, των ηρώων και των ''ειδικών'' της εξεγερτικής βίας, μακριά από θολές λέξεις και γενικότητες όσον αφορά τις επιθυμίες, τις στοχεύσεις, τα προτάγματα και τα μέσα πολέμου. Μακριά από ''επιστήμονες της επανάστασης (ή της εξέγερσης)'', μακριά από δογματικ#ς κατόχους απόλυτων αληθειών, μακριά από όσ#ς θέλουν να δημιουργούν ομογενοποιημένες μαζικές καταστάσεις (που αργά ή γρήγορα οδηγούν σε καταπίεση και πόνο). Μακριά από τη γοήτευση μαζών και κοπαδιών, μακριά από το χάιδεμα αυτιών, μακριά από την αναβολή και την ανάθεση στο μέλλον. Μακριά από χριστιανικές και πασιφιστικές ρητορικές μη βίας και απάθειας. Και σίγουρα ενάντια σε όσ#ς απολαμβάνουν την πρόκληση οδύνης.

ΤΙ ΠΡΟΚΡΙΝΩ

α) Σε πρωταρχικό, εσωτερικό επίπεδο: Αυτογνωσία, μελέτη των εαυτών μας, της συναισθηματικής μας βάσης, των επιθυμιών και των στοχεύσεών μας, και έπειτα αναζήτηση -αν το κρίνουμε χρήσιμο ή εφικτό- άλλων ατόμων με επαρκώς παρόμοιο χαρακτήρα. Η επιθυμία που με αφορά και που

προκρίνω είναι η συγκρότηση ολιγοπληθών εγωιστικών ενώσεων, σχέσεων όπου πρωταρχική στόχευση θα αποτελεί η άντληση απόλαυσης του ενός ατόμου από τη συνύπαρξη με το άλλο (και από όλες τις καταστάσεις που θα προκύψουν από τη μεθυστική αυτή συνύπαρξη).

β) Σε επίπεδο χαρακτηριστικών των σχέσεών μας: Οικοδόμηση ενώσεων, i) με την εξ αρχής (από το μηδέν της σχέσης) και ii) με την ομόφωνη απόφαση των κοινών συμφωνιών συνύπαρξης (κάτι που σημαίνει πως οι συμφωνίες αυτές δε δύνανται να επιβληθούν σε κανένα άτομο, καθώς θα είναι απολύτως προϊόν των ατομικών επιθυμιών). Οι συμφωνίες αυτές θα ταυτίζονται με την ισχυρότερη επιθυμία μας, αυτή για ειλικρινή αγάπη, βαθύτατη ενσυναίσθηση και αδιαμφισβήτητη δοτικότητα, και συνεπώς δε θα μας στερούν οτιδήποτε το οποίο μας ενδιαφέρει περισσότερο ως αντικείμενο απόλαυσης. Σε περίπτωση όπου η σχέση δεν αποδίδει ως προς τις εκάστοτε ατομικές επιθυμίες, η ένωση διαλύεται ή η επί μέρους ατομικότητα αποχωρεί ή συγκρούεται.

γ) Σε επίπεδο δόμησης εξεγερσιακών πραγματικοτήτων με τα άτομα που αγαπάμε, και με βάση τις δυνατότητες και την όρεξή μας: Κατειλημμένα εδάφη (που θα μπορούν να αυτονομηθούν αξιακά, υλικά, με ανάλογη βέβαια πολεμική στήριξη), κατειλημμένα σπίτια, άρνηση εργασίας, απαλλοτριώσεις χρήσιμων προϊόντων, απαλλοτριώσεις στοχευμένων εχθρικών ατόμων, απαλλοτριώσεις εμπορευματικών και χρηματοπιστωτικών ναών, επιβίωση με τα απαλλοτριωμένα χρήματα, δημιουργία δομών διάχυσης του λόγου μας και των πρακτικών μας (καταλήψεις, ιντερνετικά εγχειρήματα, ομάδες, ατομικότητες, δομές αυτομόρφωσης, κλπ.).

δ) Σε πολεμικό επίπεδο, ενάντια σε φορείς και σύμβολα κυριαρχίας και επιβολής: Κάθε είδους πράξη αναρχικού σαμποτάζ, ληστείας, εμπρηστικής και εκρηκτικής επίθεσης, κάθε ευφάνταστη (και μη), συγκρουσιακή αναρχική πράξη ευρύτερα που στηρίζεται στην πρωτοβουλία, απαλλοτριώσεις κάθε είδους και σε κάθε είδους εχθρούς, τσακίσματα και δολοφονίες φασιστών, ρατσιστών, σεξιστών, εκπροσώπων οποιασδήποτε έκφανσης εξουσίας, απελευθερώσεις μη ανθρώπινων ζώων, δημόσιο

διαμοιρασμό τεχνικών πολεμικών γνώσεων και μέτρων άμυνας. Προκρίνω το άτυπο μοντέλο δράσης, τύπου FAI/FRI, ΣΠΦ, ALF, ELF και ανώνυμων πυρήνων, χωρίς ιστορική συνέχεια και σταθερό λόγο.

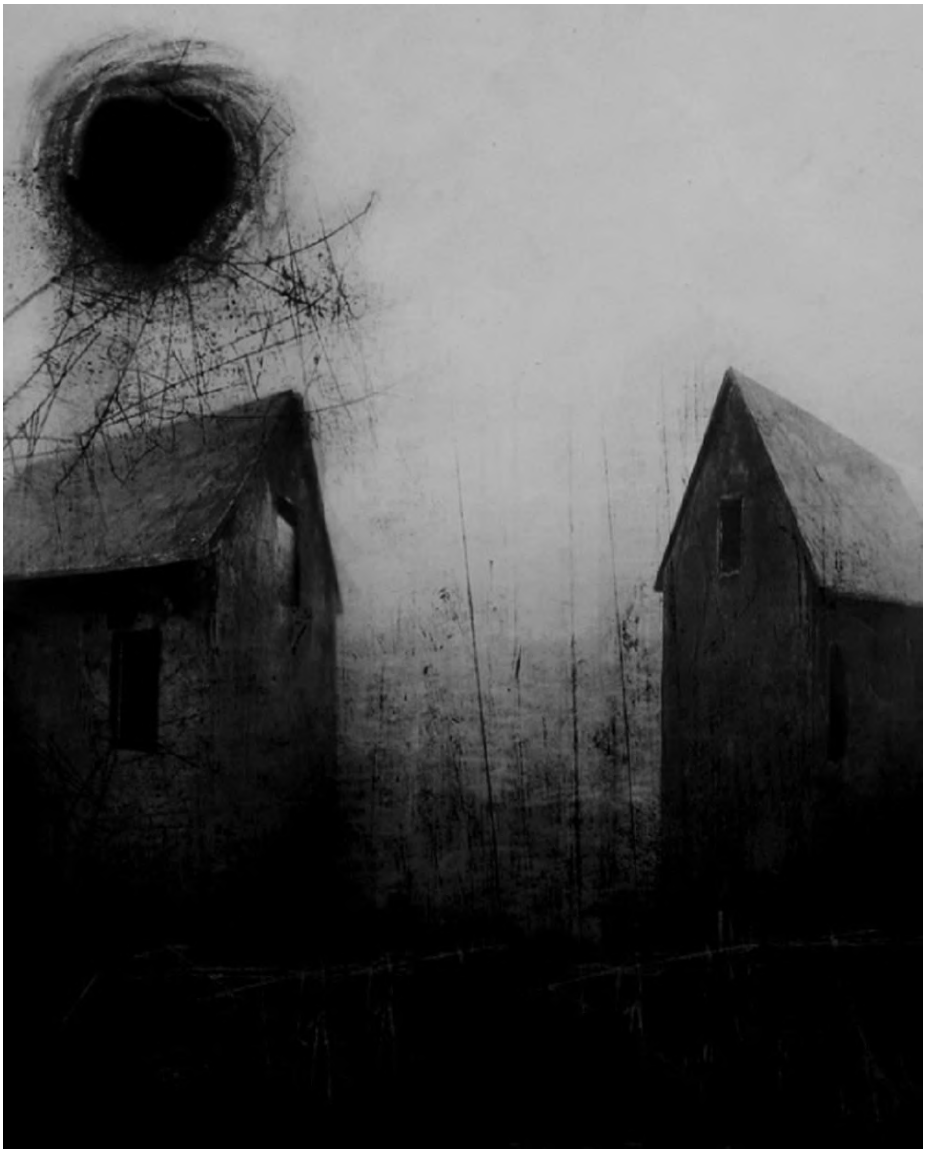

ΕΝ ΤΕΛΕΙ...

Τίποτα πια δεν πρέπει να μας ξαφνιάζει. Στην υπαρξιακή λαίλαπα που μας αγκαλιάζει σα στοργική φίλη και σαν εμμονική εχθρός συνάμα, όλα είναι αντικρουόμενες δυνάμεις και επιλογές. Ας βρούμε τ#ς συμμάχους μας, ας χτίσουμε τις πραγματικότητές μας και τις χωροχρονικότητές μας, ας δώσουμε περιθώριο στην τάση μας για απειρότητα. Και όσον αφορά τους εχθρούς: Τα μάτια μας γαλήνια. Η καρδιά μας να πάλλεται αργά. Οι κινήσεις μας μεθοδικές και η αναπνοή μας ήρεμη. Οι εχθροί μας, η εξουσία, η πατριαρχία, οι εξουσιολάγνοι υποτελείς, οι εθελόδουλοι υποτελείς που βολεύονται, ο ρατσισμός, ο πατριωτισμός, ο σπισισμός, ο καταναλωτισμός, η τεχνο-μανία, ο σωφρονισμός, ο εγκλεισμός, η παρακολούθηση, ο ανθρωποκεντρισμός, είναι κουφάρια που ξέχασαν να αποσυντεθούν και να γίνουνε τροφή για μικροοργανισμούς και φυτά. Ας φροντίσουμε όπου απλώνονται οι δυνάμεις μας να τους δώσουμε μια χείρα βοηθείας. Αδέρφια μας οι Συναισθητικ# Μοναδικ#. Σύμμαχοί μας οι ρίζες των δέντρων, η χειμερινή παγωνιά, τα νωχελικά σύννεφα, το φίδι και το γεράκι, η φάλαινα και η σφήκα, τα άνθη και οι βουνοκορφές, οι διάττοντες και οι υπερκαινοφανείς αστέρες.

Δεν πείθουμε, δε λέμε αλήθεια, δεν έχουμε συνταγές ευτυχίας και δεν ηγούμαστε κανενός. Δεν ανοίγουμε κανενός τα μάτια. Όλα τα μάτια είναι ανοιχτά και έχουν κάνει εσωτερικά τις επιλογές τους. Κανείς δεν κοιμάται, και κανείς δεν έχει ανάγκη από την καθοδήγηση και τις άχρηστες υποκειμενικές φανφάρες μας. Όλα είναι επιλογές και δυνάμεις. Εμείς είμαστε οι μεγαλύτερ# ψεύτ#ες, αποβράσματα και κατακάθια, δολιοφθορείς, εγκληματίες, αμαρτωλ#. Ό,τι πιο τιποτένιο ξέρασε η ύλη. Αυτό είμαστε για τις μάζες. Χαιρετίζουμε τις μάζες ειρωνικά. Χαιρετίζουμε τους φιλοσόφους της παγκόσμιας κοινωνικής τάξης και ηρεμίας με σαρκαστικά χαμόγελα. Χαιρετίζουμε τους ιεροκήρυκες των συνταγών μαζικής και απόλυτης ευτυχίας γελώντας υστερικά. Φτύνουμε στα πόδια τους και ξερνάμε στο κρασί τους. Οι κόρες των ματιών μας ασύμμετρες και το βλέμμα μας καθηλωτικό. Τα ουρλιαχτά μας σπέρνουν ψύχος.

Συντρόφια, ο δρόμος που διαλέξαμε είναι δύσβατος. Ας οπλιστούμε πρωτίστως με αυτογνωσία και αυτοκυριότητα, με δύναμη και υπομονή. Να ορίσουμε επακριβώς τι επιθυμούμε, ποια τα εργαλεία μας, ποιες οι μέθοδοι και οι τακτικές του πολέμου μας. Ακροβατούμε σε τεντωμένο σχοινί. Αδέρφια μας έχουν φυλακιστεί, τσακιστεί ή σκοτωθεί στη μάχη, αδέρφια μας θα φυλακιστούν, θα τσακιστούν ή θα σκοτωθούν στη μάχη, εμείς οι ίδι# θα φυλακιστούμε, θα τσακιστούμε ή θα σκοτωθούμε στη μάχη, θα αντικρύσουμε το κενό της υπαρξιακής μας αβύσσου, θα βιώσουμε τη μέγγενη των καταστάσεων να μας συνθλίβει το κεφάλι.

Όλα κινούνται, όλα κυλούν, τίποτα δε μένει σταθερό. Καταναλώνουμε στιγμές, καταναλώνουμε τ#ς εαυτ#ς μας για να σπείρουμε νέες αλληλουχίες στιγμών, μέχρι τον οριστικό μας θάνατο. Στο ενδιάμεσο μπορεί να έχουμε ζήσει μια ζωή γεμάτη με πανέμορφα, έντονα βιώματα και συναισθηματικές ακροβασίες, ή μια ζωή στραγγισμένη από τη ζωτικότητα και βουτηγμένη στην ψυχρότητα. Η επιλογή είναι δική μας.
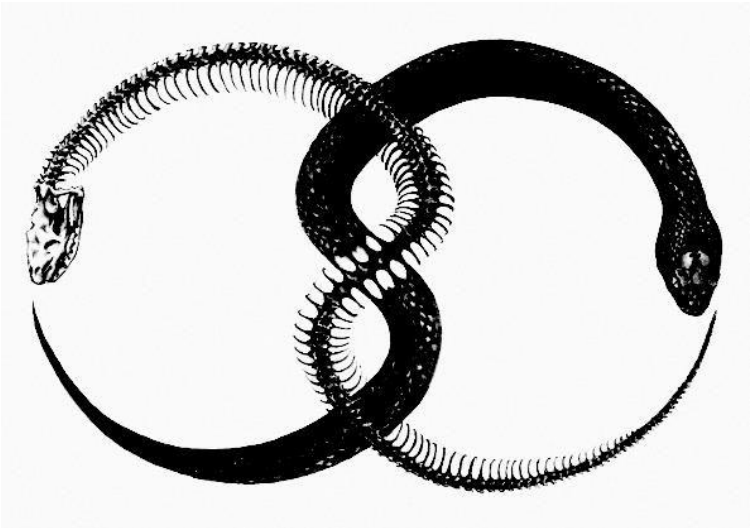
Πετάω αυτά τα λόγια στον ωκεανό της ύπαρξης και της ματαιότητας, και ας ταξιδεύσουν όπου τύχει, άμα τύχει.